

Nr 284.

Av herr **Öhman** och herr **Persson, Helmer**, om förslag till 1951 års riksdag i syfte att genomföra reformen med fria läkemedel.

1950 års riksdag beslutade att på obestämd tid uppskjuta genomförandet av den allmänna sjukförsäkringen. Detta beslut innebar vittgående konsekvenser av negativ art för såväl den enskilde medborgaren som landstingen och kommunerna, vilka med denna reforms genomförande hoppats på större social rättvisa och en mera demokratisk fördelning av sjukvårdskostnaderna mellan olika landsändar.

Med hänvisning till främst det statsfinansiella läget motiverade regeringen och riksdagsmajoriteten det uppseendeväckande uppskovet av denna reform, som ursprungligen var avsedd att träda i kraft redan den 1 juli 1950. När 1946 års riksdag fattade principbeslut i fråga om den allmänna sjukförsäkringen beräknades kostnaderna för densamma motsvara 5,7 procent av statsutgifterna. Då 1950 års riksdag beslutade att uppskjuta reformens genomförande på obestämd tid hade emellertid kostnaderna för att realisera reformen sjunkit till att motsvara 5,2 procent av statsutgifterna. Det var bl. a. med hänvisning till detta uppenbara faktum, som den kommunistiska gruppen vid 1950 års riksdag yrkade att reformen skulle träda i kraft 1 juli 1951.

Som bekant sönderfaller nämnda sjukvårdsreform i tre olika delar: obligatorisk sjukförsäkring, fri sjukhusvård och fria läkemedel. I Kungl. Maj:ts proposition nr 252 till 1950 års riksdag framhåller departementschefen bl. a. följande:

»I och för sig torde det ej vara något som hindrar att reformen realiserar etappvis, t. ex. så att sjukhusvårdsreformen eller läkemedelsreformen genomföres före den obligatoriska sjukförsäkringen. Tvärtom synas skäl tala för att särskilt läkemedelsreformen erhåller visst företräde.»

I sitt utlåtande nr 50 över Kungl. Maj:ts förslag att uppskjuta reformens genomförande på obestämd tid uttalade andra lagutskottet:

»Starka skäl kunna otvivelaktigt åberopas för att läkemedelsreformen bör givas företräde. Det synes angeläget att läkemedlen snarast möjligt förbilligas för allmänheten.»

Av det anförda framgår att inga tekniska eller administrativa hinder torde föreligga för att genomföra läkemedelsreformen, som beräknats dra en kostnad av 36 miljoner kronor om året. Läkemedelsreformen bör inte

förhalas längre eller göras beroende av den ekonomiska långtidsutredningens resultat.

När sjukdom inträder innebär detta för flertalet av det svenska folket svårigheter och bekymmer av många slag: inkomsten faller i allmänhet bort, resor till läkare och sjukvårdsinrättningar bli kostnadskrävande, och detsamma är fallet beträffande inköp av läkemedel. Läkemedelsreformens ikraftträdande från och med år 1952 skulle i någon mån lätta bördan för dem som drabbas av sjukdom och förvisso hälsas med stor tillfredsställelse av de breda folklagren i vårt land.

Med stöd av vad vi sålunda anfört föreslås,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till innevarande års riksdag i syfte att genomföra fria läkemedel från och med den 1 januari 1952.

Stockholm i januari 1951.

Gunnar Öhman.

Helmer Persson.
